

Α. ΡΟΥΒΙΟ Υ ΛΙΟΥΤΣ

Ὁ κ. Ἀντώνιος Ρούβιο Ὑ Λιούτς, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἵνα καταστήσωμεν γνωστὴν τὴν μορφήν αὐτοῦ εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινόν, εἶνε λόγιος ἰσπανὸς ἐλληνομαθέςτατος γεννηθεὶς τὴν 24 Ἰουλίου 1856 ἐν Βαλλαδολίδ. Υἱὸς τοῦ διαστίμου Καταλανοῦ ποιητοῦ Ρούβιο Ὑ Ὅρος ἀνετράφη καὶ ἐξεπαιδεύθη ἐν Βαρκελώνῃ, συνεπλήρωσε δὲ τὴν φιλολογικὴν του μόρφωσιν ἐν Μαδρίτῃ γενόμενος διδάκτωρ τῆς Φιλολογίας κατὰ τὸ 1878. Ἀπὸ τοῦ 1885 διδάσκει ὡς καθηγητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βαρκελώνης καὶ εἶνε μέλος διαφόρων ἰσπανικῶν ἀκαδημιῶν καὶ ἑλληνικῶν ἐταιριῶν καὶ συλλόγων. Ἐδημοσίευσε διάφορα φιλολογικὰ ἔργα ἰσπανιστὶ καὶ καταλανιστὶ, καὶ πολλὰ ἱστορικὰ μελετήματα ἰδίως ἀναφερόμενα εἰς τὴν κατοχὴν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τῶν Καταλανῶν. Κατὰ τὸ 1882 μετέφρασεν εἰς καταλανικὴν γλῶσσαν τὸν *Λουκὴν Λάραν* τοῦ κ. Βικέλα καὶ ἐσχάτως διάφορα νεοελληνικὰ διηγήματα δημοσιεύθηκα εἰς κομψότατον εἰκονογραφημένον τόμον, ἐκδοθέντα ἐν Βαρκελώνῃ ὡς ἀπαρχὴν καὶ ἄλλων μεταφράσεων ἐκ τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας. Ἐκ τοῦ τόμου τούτου ἀποσπῶμεν τὸν κάτωθι δημοσιευόμενον ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει πρόλογον τοῦ μεταφραστοῦ. Οὕτως ἐργαζόμενος ὁ ἰσπανὸς λόγιος δικαιούται νὰ καταλάβῃ ἐπιφανῆ θέσιν εἰς τὸν ὄμιλον τῶν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῶν συγχρόνων προϊόντων τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος ἀνευδότης ἐργαζομένων ἀνὰ τὴν ὑψηλίον ξένων, καὶ προσελκύει βεβαίως ἀμέριστον τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Πανελληνίου.

Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μεταξὺ τῶν ξένων φιλολογιῶν ὀλίγαι εἶνε τὸσον ἄγνωστοι εἰς τὴν Ἰσπανίαν ὅσον ἡ νεωτέρα ἑλληνική. Ὁ ρωμαντισμὸς, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος ἐξήγειρε τὴν πρὸς πᾶν τὸ ἐξωτικὸν ἀγάπην καὶ ἀνεξωγογόνησε τὴν φιλολογικὴν ἀτμοσφαιραν τῆς Ἰσπανίας μὲ αὔρας ἐκ τόπων μακρυνῶν, δὲν κατώρθωσε νὰ ἐγκλιματίσῃ εἰς Ἰσπανίαν τὸν νεώτερον ἑλληνισμὸν. Τοῦτο δὲ ἐξηγεῖται ἐν μέρει, ἐὰν ληθῇ ὑπ' ὅψιν ὅτι ἡ φιλολογία μας εἶταινε φυσικῶς τῷ λόγῳ εἰς τὴν ἀπορρόφησιν στοιχείων ἐξ ὀργανι-

σμῶν ἀνωτέρων, καὶ ὅτι εἰς τοιαύτην κατηγορίαν δὲν ὑπήγετο τότε ἡ φιλολογία τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος. Ἀλλὰ καίτοι τὴν τάσιν πρὸς μίμησιν δὲν παρώτρυνε παραγωγή ἔργων φιλολογικῶν ἀξίων λόγου, ἠδύνατο ὅμως ἡ πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ἀγάπη νὰ ἐπιδράσῃ εἰς τὰ γράμματα, ὡς ἐκ τοῦ αἰσθηματος τοῦ φιλελληνισμοῦ τὸ ὁποῖον, συνδεδεμένον πρὸς τὸ παρελθόν, ἐπεκράτησεν ἀλλαχού, ὡς ἐν Γαλλίᾳ, Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, εἰς δὲ τὴν ποίησιν διέλαμψεν ἰδίως διὰ τοῦ Βύρωνος, τοῦ Δελαβίν καὶ τοῦ Γκαίτε. Ἀλλ' ὅμως τὸ αἰσθημα τοῦτο δὲν εἰσεχώρησε ποτὲ βαθέως εἰς τὴν Ἰσπανίαν, τὰ δὲ ὀλίγα ὅσα ἐξ Ἑλλάδος μετεφρευθήσαν εἰς τὸν ἰσπανικὸν ρωμαντισμὸν, ἤλθον μέχρις ἡμῶν ἐμμέσως καὶ εἰς τὸν οὕτω ἐλθόντα Φιλελληνισμὸν ἐξέρχει πρὸ πάντων ἡ μεγάλη μορφή τοῦ Βύρωνος ἀγωνιζομένου ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τοῦ Ἑσπρονσέδα μέχρι τοῦ Νουνιέζ δὲ ἄρτσε τὰ ἔγνη τοῦ ἥρωος τοῦ Μεσολογγίου ἀναφαινόνται σχεδὸν πάντοτε εἰς τὸ σύντομον τοῦτο ἐπεισόδιον τῆς λυρικῆς ποιήσεώς μας.

Ἄλλως, εἰς ὀλιγίστας συνθέσεις ἰσπανικὰς παρυσιάζεται ἡ Ἑλλάς ὡς ὑπόθεσις. Εἰς καμμίαν δὲ σχεδὸν δὲν ἀντανκλιχταὶ ἡ μίμησις τῶν ποιητῶν καὶ τῶν συγγραφέων τῆς, παρεκτός εἰς τὸν νεοκλασικὸν Βαλέραν, ὅστις μετέφρασε τὸ *Πουλάκι* τοῦ Ὑψηλάντου, καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα ἀνωτέρων ἑλλήνων.

Ἀνατρέχον εἰς τὰς ἀναμνήσεις μου, καὶ χωρὶς τὴν πρόθεσιν νὰ ἐξαντλήσω τὴν ὕλην ἡ ὁποία ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶνε δύναται ὅμως ν' ἀποδώσῃ καὶ περισσότερα, περιορίζομαι νὰ μνημονεύσω χάριν περιεργείας τὸν ὠραῖον *Ἀποχαιρετισμὸν τοῦ πατριώτου Ἑλληνοσ πρὸς τὴν κόρην τοῦ ἀποστάτου*, τοῦ Ἑσπρονσέδα, τὸν *Αἰχμάλωτον Ἕλληνα πρὸς τοὺς συντρόφους του*, τοῦ Ἰωάννου Ἀντωνίου Σαζατορνίλλ, (τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐμπνευσθὲν ἐκ τοῦ προλαβόντος ποιήματος), τὸ ἱστορικὸν διήγημα τοῦ Στανισλάου δὲ Κόσκα Βάγιο, *Ἑλλάς ἡ ἡ κόρη τοῦ Μεσολογγίου*, τὸ *Πολεμικὸν ἄσμα* τοῦ Μαρτινέζ δὲ λὰ Ρόζα, καὶ τὸ ἀνώτερον πάντων, ὁ *τελευταῖος θρήνος τοῦ Βύρωνος* τοῦ Νουνιέζ δὲ ἄρτσε, τὸ μᾶλλον ἐμπνευσμένον ποίημα ἐξ ὧν ὁ Φιλελληνισμὸς παρήγαγεν, ἰδίως εἰς τὰ μέρη ὅπου ἐξυμνοῦνται αἱ δόξαι τῆς Νέας Ἑλλάδος καὶ τὸ τραγικὸν τέλος τῶν Σουλιωτισσῶν κατὰ τὸν ροδερὸν ἐκεῖνον χορὸν τοῦ θανάτου, τοῦ ὁποίου ἡ περιγραφή ἐγγίζει τὰ μεγαλήτερα τῆς ποιήσεως ὕψη.

Ἡ ἑλληνικὴ διηγηματογραφία μένει ἄγνωστος εἰς τὴν Ἰσπανίαν ὅσον καὶ ἡ λυρικὴ ποίησις, ἡ καὶ περισσότερον ἂν εἶνε δυνατόν. Σήμερον ὁπότε ἐπικρατεῖ ὁ συρμὸς τοῦ ἀγνώστου καὶ ξενικοῦ, ὁπότε ἐπισύρουν τὴν περιέργειαν καὶ τὴν προσοχὴν οἱ διηγηματογράφοι χωρῶν τόσον μακρυνῶν καὶ τόσον διαφόρων τῆς ἰδικῆς μας, ὡς ἡ Ρωσσία καὶ ἡ Νορβηγία, κανεὶς μέχρι τῆς ὥρας δὲν ἐνθυμήθη τὴν ἀναγεννηθείσαν πατρίδα τῶν Ἡρώων καὶ τῶν Μου-

Ἡ γνῶστον τοῦ Βηλαρχῆ *Πουλάκι* ἔγνη κοινῶς ἀπεδόθη καὶ ὑπὸ ἄλλων εἰς τὸν Ὑψηλάντην. Σ. τ. Δ.